

Danielle STEEL

Šťastie

ikar

Danielle STEEL

Šťastie

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Danielle Steel
HAPPINESS

Copyright © 2023 by Danielle Steel
All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form.

Jacket images © Shutterstock

Author photograph © Brigitte Lacombe
Translation © 2025 by Tamara Chovanová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0459-7

*Svojím drahým deťom
Batie, Trevorovi, Toddovi, Nickovi,
Samanthe, Victorii, Vanesse,
Maxxovi a Zare.*

*Mojím najväčším želaním je,
aby ste všetci boli šťastní.
Chránení, požehnaní, spokojní
a šťastní.*

*Vždy keď máte príležitosť,
zvoľte si šťastie
a chráňte ho ako dar.*

*Z celého srdca a s láskou
Mama (D. S.)*

Kapitola 1

Ked' sa Sabrina Brooksová zobudila, krátko si ešte poľžala v posteli so zatvorenými očami a vychutnávala si príjemný pocit polospánku. Vždy sa prebúdzala pred zazvonením budíka, načiahla sa za ním a vyplla ho ešte pred siedmou. Kým vstala, opatrne sa prevalila na chrbát a zacítila vedľa seba mohutné telo. V izbe sa ozývalo slabé chrapkanie, a keď otvorila oči, privítalo ju krásne slnečné májové svitanie. Zvrtila sa na bok, z bielej kožušiny sa na ňu upreli čierne oči. Veľký ovčiarsky pes Winnie si o ňu obtrel vlhký čierny ňufák. Vždy keď ho ráno videla spať vedľa seba, vyvolalo jej to úsmev na perách. Pri druhom boku jej ležala dlhosrstá biela čivava Pigi. Aj ona otvorila oči, zívla a pretiahla sa. Boli to jej verní spoločníci v dome, ktorý dala prerobiť zo stodoly v berkshirských horách v Massachusetts, kde Sabrina žila už deväť rokov.

Považovala za veľkú výhru, že si pred deviatimi rokmi ako tridsaťdeväťročná kúpila tú stodolu a zmenila ju na svoj domov. Bolo to ovocie prekvapujúceho úspechu jej druhého románu. Prvú knihu napísala tridsaťsedemročná, vtedy žila túlavým životom a mala za sebou pestrú minu-

losť. Sabrina sa dlho bránila písaniu, priečilo sa jej kráčať v otcových šlapajach.

Alistair Brooks bol Angličan a vydal niekoľko uznávaných životopisov slávnych britských a amerických spisovateľov. Jej sa však zdali neuveriteľne nudné a depresívne, hoci boli veľmi detailné a precízne. Alistair Brooks získal dva tituly – magistra histórie a doktorát z literatúry. Študoval v Oxforde, na Edinburskej univerzite a na Sorbonne, kde niekoľko rokov prednášal, potom odišiel do Ameriky a prijal miesto profesora anglickej literatúry na Bostonskej univerzite. Učil tam osemnásť rokov. Sabrinin otec zomrel mladý – päťdesiatjedenročný. Alistair strávil posledné tri roky života na vidieku vo Vermonte utiahnutý v zrube, kam sa presťahoval, keď Sabrina nastúpila na UCLA. Vo Vermonte sa venoval iba svojim životopisom, na samote ho nič nerozptyľovalo.

Sabrine navrhol, aby ho chodievala pozrieť iba raz za rok na Vianoce, aj to vnímal skôr ako nevítané vyrušenie, nie ako vytúženú návštevu, ale tie dva týždne, čo tam strávila, ju toleroval. Keď nastúpila na univerzitu, vyhlásil, že už je dospelá a kontakt s otcom viac nepotrebuje. Školské prázdniny teda trávila v Los Angeles a v lete brigádovala, aby si trochu zarobila. A hoci aj v škole sa niekedy cítila osamelo, najosamejšie sa cítila s otcom. Podozrievala ho, že medzi jej návštevami sa s ľuďmi ani nestýka, azda iba keď si išiel nakúpiť potraviny alebo navštívil kníhkupectvo. Alistair nepotreboval spoločnosť, naopak, vytrvalo sa jej vyhýbal. Kontakt s ľuďmi, dokonca aj s dcérou, akoby mu spôsoboval bolesť. Sabrina nevedela preklenúť priepasť

medzi nimi, ožil, len keď sa rozprávali o niektorej jeho knihe, ale keď sa rozhovor skončil, znova sa uzavrel, akoby sa prevtelil do historických literárnych postáv, o ktorých písal. Zdalo sa, že skutoční ľudia mu spôsobujú utrpenie. Rodičia ho poslali do internátnej školy v Etone, tak ako jeho staršieho brata. Alistair vyrastal bez rodičovskej lásky a málokedy rodičov vídal. Krátko po nástupe do Etonu, mal vtedy dvanásť rokov, sa vrátil domov na matkin pohreb, ale onedlho ho znova poslali do školy. Jeho brat, starší o päť rokov, zmaturoval krátko po matkinej smrti, a tak zostal Alistair v Etone sám. Keďže dospelieval nemilovaný, nevedel neskôr prijímať ani rozdávať lásku.

Jeho detstvo, rodina a dôvod, prečo sa vysťahoval z Anglicka, boli tabu. Sabrina nevedela nič o otcovej rodine ani o jeho mladosti, odmietal s ňou o tom hovoriť. Vedela len to, že dvadsaťšesťročný odišiel z Anglicka, v škótskom Edinburhu si urobil doktorát, potom sa presťahoval do Francúzska a študoval na Sorbonne. Tri roky žil v Paríži a tam stretol jej matku. Sabrina sa domnievala, že z Anglicka odišiel pre nejaký spor o dedičstvo. Jeho starší brat Rupert zdedil celý majetok a Sabrina vedela, že po odchode z Anglicka sa tam otec nikdy nevrátil, nikdy viac sa nestretol s bratom ani s ním neprehovoril. Príčiny Alistair nikdy nerozoberal a o detstve nerozprával.

O manželstve svojich rodičov vedela Sabrina iba o štipku viac, hoci aj táto téma bola tabu. Dvadsaťdeväťročný Alistair sa so Simone Vernierovou stretol v Paríži. Simone bola modelkou a Sabrina si nejasne spomínala, že bola výnimočne krásna. Zosobášili sa niekoľko mesiacov po zo-

známení, zhruba vtedy, keď Alistairovi ponúkli miesto profesora na Bostonskej univerzite. Po sobáší odišli do Ameriky. Sabrina sa o rok nato narodila v Bostone, Alistair mal vtedy tridsať rokov, Simone dvadsaťdva.

Manželstvo im vydržalo sedem rokov, a keď mala Sabrina šesť, Simone rodinu opustila. Alistair Sabine nevysvetlil, prečo odišla, a dal dcére jasne najavo, že s ňou o tom nemieni diskutovať. Dievčatko sa obávalo, že mama odišla jeho vinou, lebo nikdy viac sa im neozvala. Keď mala Sabrina trinásť rokov, otec jej vysvetlil, že matka ich opustila pre iného muža. Netušil, kde sa usadila a či vôbec žije, hoci predpokladal, že áno, veď bola veľmi mladá.

Ak sa neskôr v otcovom živote vyskytla iná žena, Sabrina o nej nevedela. Keď Alistair neprednášal, písal, a vtedy s dcérou sotva prehovoril. O svojom osobnom živote mlčal až do smrti. Nikdy Sabine nevysvetlil, prečo odišiel z Anglicka, ani čo sa stalo s jeho bratom, a зановito odmietal hovoriť o Sabrininej matke. Komunikácii s inými ľuďmi sa tvrdošíjne vyhýbal. Keď Sabrina dospievala, uvedomovala si, že otec je citovo vyprahnutý. Už od neho nič nečakala. Celému radu psychiatrov, ktorí ju liečili, odkedy vyštudovala a stala sa úspešná, vykresľovala svoje detstvo ako dobu ľadovú. Nedokázala roztopiť ľadovec, v ktorom otec uviazol ako prehistorký muž. Otcov odstup a jeho chladná osobnosť spôsobili, že dievča bolo v detstve mlčanlivé a plaché, všade sa cítilo nevítané, akoby nikam nepatrilo. Trvalo celé roky, kým nadobudla sebavedomie, lebo ako dieťa si pripadala neželaná.

Alistair chcel, aby Sabrina študovala na niektorej z vynikajúcich univerzít v okolí Bostonu, ona však túžila

po teplejšom podnebí, preto sa hlásila iba na školy v Kalifornii a všetky ju prijali. Alistair pre ňu už v tínedžerskom veku vypracoval prísny študijný plán. Každý týždeň jej nosil domov kopy kníh a dievča ich poslušne čítalo. Hoci jej nevedel dať najavo lásku, staral sa o ňu a vzdelával ju. Vymýšľal pre ňu aj doplňujúce študijné projekty. Každý deň jej navaril večeru, hoci si k nej nikdy neprisadol – sama ju jedla v kuchyni. Bývali v byte, ktorý patrila univerzite. Sabrina dosahovala vynikajúce výsledky, nerobila žiadne problémy, s nikým sa nestýkala a len čo ju prijali na UCLA, odišla z domu a s otcom sa stretávala iba na Vianoce. Vtedy sa už presťahoval na samotu do Vermontu, a keď v treťom ročníku prišla domov na vianočné prázdniny, priamo, bez dlhých rečí jej oznámil, že má rakovinu pankreasu a zomiera. Prekvapilo ho, keď vzápätí prerušila štúdium, aby sa oňho postarala. Otcova choroba ju vydesila, v kútiku duše dúfala, že si s ním vybuduje aspoň nejaké citové puto, kým nebude neskoro, ale Alistair si až do konca života udržiaval odstup. Posledné dva mesiace sa zúfalo usiloval dokončiť svoju poslednú knihu, čo sa mu aj podarilo. O dva týždne nato zomrel, no so Sabrinou sa nezblížil ani pred smrťou. Čakala, že jej na rozlúčku prejaví lásku, ale márne. V posledných dňoch už vôbec nerozprával, zväčša len spal pod vplyvom silných dávok morfia, ktoré užíval proti bolesti. Keď zomrel, dlho sedela pri jeho posteli. Mala dvadsaťjeden rokov a zostala sama. Cítila sa hrozne osamelo, hoci otec jej bol celý život cudzí, nedostupný.

Alistair zanechal nejaké peniaze, ktoré Sabine postarali na živobytie a dokončenie štúdia. Splnil si rodičovskú

povinnosť, ale neprejavil jej lásku. Keď vyhodila starý nábytok aj väčšinu kníh, zrub vo Vermonte predala. V garáži našla škatule s papiermi, medzi nimi i zopár otcových fotografií z detstva. Bol na nich so starším chlapcom, zrejme s bratom, no na zadnej strane nebolo nič napísané. Ak mal nejaké tajomstvá, vzal si ich do hrobu. Našla aj škatuľu s matkinými fotografiami z čias, keď sa venovala modelingu, Sabrina si ju dobre pamätala, naozaj bola krásna. Vysoká, štíhla Simone mala havranie vlasy, jemné črty tváre a veľké zelené oči. Sabrina bola modrooká blondínka po otcovi, drobná a krehká, vyzerala mladšia, než v skutočnosti bola. A keďže bola plachá, aj v dospelom veku pôsobila takmer ako tínedžerka.

Sabrina si najviac pamätala matkin žiarivý červený rúž. Nespomínala si, že by jej mama niekedy prejavila lásku, očividne jej bola dcéra ľahostajná, lebo keď odišla, nikdy viac sa s ňou ani s Alistairom nespojila. Doslova sa vyparila. Po čase prišla Alistairovi od Simone žiadosť o rozvod a to bolo všetko. Sabine nikdy neposlala list, pohľadnicu ani blahoželanie k narodeninám. Dievča otcovi verilo, keď jej povedal, že netuší, kde jej matka je. Sabrina si v puberte ešte o matke robila ilúzie a chcela sa s ňou stretnúť, dúfala, že Simone bude láskavejšia než otec, ale keď dospela, vzdala sa toho sna. Žena, ktorá neprejavila ani štipku záujmu o svoju dcéru, nemohla byť dobrou mamou.

Sabrina sa naučila žiť bez rodičovskej lásky, bez akejkoľvek lásky, ale na rozdiel od otca po nej túžila. Závidela spolužiackam, keď ich videla s milujúcimi rodičmi, a zdalo sa jej, že musí byť iná ako ostatní. Keď bola staršia, priateľky

vnímala ako rodinu, ktorú nikdy nemala. Na univerzite brala štúdium veľmi vážne a blízke priateľky mala rada ako sestry. V detstve bola veľmi osamelá a psychiatri sa neskôr zhodli v názore, že jej chýbala láska. To, že jej otec nevedel nadviazať kontakt s okolím, bola tragédia preňho i pre ňu. Čakala, že aspoň na smrteľnej posteli k nej prejaví nejaký cit, náznak, že ju má rád, ale nedočkala sa. Do posledného výdychu ležal mlčky so zatvorenými očami a ona sa modlila, aby ešte nezomrel a neopustil ju. Otec pre ňu zostal záhadou a matka iba matnou spomienkou, tieňom v jej živote, ktorý sa vytratil, keď mala šesť. Do budúcnosti si niesla veľkú psychickú záťaž, ale po otcovej smrti sa vrátila na univerzitu, aby dobehla zameškané. Štúdium sa jej podarilo zvládnuť a promovala so svojím ročníkom. Nemala domov, do ktorého by sa vrátila, nijakých príbuzných, lebo s tými, čo žili v Anglicku, sa nikdy nestretla a nič o nich nevedela.

Po promócii si našla prácu v Disneyho štúdiu, najprv pôsobila ako asistentka produkcie, neskôr sa vypracovala na scenáristku. Bolo to vzrušujúce. Dostala príležitosť písať a veľmi sa jej to zapáčilo. Prestahovala sa do Venice Beach, rušného strediska mladých ľudí. Naučila sa surfovať, išlo jej to, hoci bola drobná. Na pláži sa zoznámila s mladým surfistom z Nového Zélandu. Jason Taylor bol príťažlivý a zábavný. Sabrina prežívala prvý vážny vzťah. Jason pracoval v obchode so surfistickými potrebami. O pol roka mu hrozilo, že ho deportujú. Ponúkol Sabine manželstvo, aspoň kým nezíska zelenú kartu. Sabrina bola do Jasona zaľúbená a nechcela, aby odišiel, preto s ponukou súhlasila

a vydala sa zaňho. Nemala rodičov, ktorí by ju pred takým krokom varovali. Jason skončil iba strednú školu a okrem surfovania nemali spoločné záujmy, ale Sabine sa páčilo, že po rokoch otcovho nezájmu na nej niekomu záleží.

Manželstvo trvalo sotva dva roky, kým Jason nezískal zelenú kartu. Vtedy už ich city ochladli a ich vzťah stratil zmysel. Jason sa chcel kvôli surfovaniu presťahovať na Havaj, ale Sabrina s ním nechcela odísť. Rozviedli sa a Sabrina si našla prácu v Lucas Studios, čo bolo o stupienok vyššie než Disney. Bola to skvelá príležitosť, skúška jej tvorivých schopností. V Lucas Studios sa veľa naučila. Tam sa otvorila nová kapitola jej života. Po rozvode prišlo od Jasona niekoľko pohľadníc, ale potom stratila prehľad, čo jej bývalý manžel robí. Žil na ostrove Maui, a keď sa jej ozval naposledy, napísal, že sa mu tam veľmi páči. Zo Sabrininho života sa ľudia vytrácali bez stopy ako jej matka.

Keď mala Sabrina dvadsaťštyri rokov presťahovala sa do San Francisca. V tomto rušnom meste plnom zábavy sa mladí ľudia mohli venovať rozličným aktivitám. Práca scenáristky sa jej veľmi páčila. Chodila postupne s niekoľkými mužmi, ale ani o jedného nemala vážny záujem. Dvadsaťosemročná sa zoznámila s doktorom Tomom Wilkinsom, o desať rokov starším. Bol to príťažlivý, šarmantný muž a mal rovnaké záujmy ako ona. Fascinovalo ju, aký je inteligentný, koľko číta, páčilo sa jej, že má rád kinematografiu, ako študent tiež surfoval a zopár rás si s ňou šiel zajazdiť na vlnách. Zdal sa jej pridobry, aby to bola pravda. Doktor Wilkins pracoval na pohotovosti ako traumatológ.

Ich spoločný život bol vzrušujúci. Tom mal nepravidelný pracovný harmonogram, preto nemal veľa priateľov, zato sa stretávali veľmi intenzívne, a keď nepracovali, trávili čas spolu.

Po roku si našli so Sabrinou spoločné bývanie. Tom sa s ňou túžil oženiť, a keď mala dvadsaťdeväť rokov, vzali sa na mestskej radnici. Ani jeden z nich nemal rodinu a Tom nikdy nehovoril o svojej minulosti. Vedela len to, že vyrástol v Chicagu, bol jedináčik ako ona a rodičia mu zomreli. Mali veľa spoločného, no len čo sa zaňho Sabrina vydala, zmenil sa z doktora Jekylla na pána Hyda, sledoval každý jej krok a obviňoval ju z činov, ktorých sa nedopustila. Ich manželstvo pripomínalo film *Plynové lampy*. Hotová nočná mora. Trvalo päť rokov, kým sa vyslobodila spod Tomovej kontroly. Podarilo sa jej to s pomocou skupiny pre týrané ženy a ukryla sa pred ním do azylového domu. Ďalší rok trvalo, kým sa pozbierala a znova sa cítila slobodná. Aby pred Tomom unikla, musela odísť zo San Franciska. Prenasledoval ju všade, kam sa pohla. Tridsaťpäťročná sa znova rozviedla, a keď sa tyrana striasla, presťahovala sa do New Yorku a začala nový život.

V Lucas Studios zarábala dosť na to, aby si odložila nejaké peniaze. Vybrala aj tie, čo jej zanechal otec, a presťahovala sa na druhý koniec štátu, len aby unikla pred desivým psychickým týraním bývalého manžela. Mala pocit, akoby stále pred niečím utekala, no tentoraz nemala na výber. Tom bol nebezpečný a zvrátený, vedela, že keby pri ňom zostala, zničilo by ju to. Možno by ju aj zabil. Tak s ňou manipuloval, že si celkom prestala veriť, a keď prišla do New Yorku,

začala písať, aby sa spamätala z hrozného manželstva. Už nevymýšľala iba scenáre na témy, ktoré jej zadali, ale našla si vlastný hlas a po nociach vytvorila hrôzostrašný psychologický triler. Jeho hlavnou postavou bol v skutočnosti Tom.

Sabrina si našla pekný malý byt v Soho a miesto asistentky redaktora v prestížnom a zaujímavom časopise *The New Yorker*. Na knihe pracovala tri mesiace a ďalší mesiac text upravovala. Výsledkom bol fascinujúci a desivo presný portrét sociopata. Popustila uzdu fantázii a podarilo sa jej napísať skvelý príbeh.

Kolegyňa z *The New Yorkera* ju skontaktovala s knižnou agentkou Agnes Ackleyovou. Nekompromisná, inteligentná Agnes rozpoznala Sabrinin talent a rozhodla sa, že s ňou bude spolupracovať. Vychádzali spolu veľmi dobre. Agnes mala okolo päťdesiatpäť rokov a za štyri mesiace sa jej podarilo predáť práva na knihu. Bol to veľký úspech, hoci príbeh sa nestal bestsellerom. Tridsaťsedemročná Sabrina mala konečne pocit, že stojí na pevnej pôde a uberá sa správnym smerom. Už sa necítila stratená. Prežila ten najhorší vzťah a vyšla z neho celá. A pri písaní nikdy nebola vnútorne osamelá.

Keď sa po dvoch stroskotaných manželstvách, z toho jedného so sociopatom, presťahovala do New Yorku, nemala záujem o nadviazanie nového vzťahu. Kolegyne ju presviedčali, aby vyskúšala internetovú zoznamku, ale jej sa to zdalo nebezpečné. Bála sa, že muž, ktorého si vyberie, bude ako traumatológ, s ktorým sa rozviedla.

Len čo kniha vyšla, Tom sa s ňou pokúsil skontaktovať, ale vydavateľka mu v tom zabránila, v redakcii mu ne-

poskytli o Sabine nijaké informácie, takže sa nedopátral, kde býva. Napokon jej prestal vyvolávať a písať esemesky. Sabrina si nechala pôvodné telefónne číslo, ale Toma zablokovala.

Keď si občas prečítala Tomovu starú správu, text sa jej zdal nebezpečný a chorý. Počas manželstva ju viac ráz nabádal na samovraždu a takmer ju k nej dohnal. Nevedela si predstaviť zákernejšieho muža, než bol Tom. Trvalo jej päť rokov, kým nabrala odvahu, aby ho opustila. Keď konečne našla únikovú cestu, nechcela znova blúdiť v takom riskantnom bludisku s niekým ako on.

Elena z *The New Yorkera* jej radila, že najlepší spôsob, ako sa zbaviť spomienok na nejakého muža, je nájsť si iného. Sabine to však pripadalo ako vyrážať klin klinom. Romantické vzťahy sa jej zdali riskantné, lenže zostať sama v tridsiatich ôsmich sa jej zdalo neprirodzené a dosť smutné. Napokon sa teda opatrne pokúšala nájsť si niekoho na internete, ale v každom maile, ktorý čítala, videla nástrahu. S niekoľkými mužmi sa stretla v kaviarni na káve, ale buď to boli čudáci, alebo suchári, často nie veľmi inteligentní a niektorí vyslovene nudní. Jeden-dvaja sa jej zdali vyšinutí, ale nikto ju nezaujal. Niektorí klamali, boli vyšší, nižší alebo starší ako udávali. Mala podozrenie, že zo dvaja boli ženatí. Strácala nádej, že stretne niekoho, kto jej bude vyhovovať, a v redakcii na zaujímavého muža nenatrafila. Napriek tomu netúžila zoznámiť sa s niekým za každú cenu, ale zdalo sa jej, že sa to od nej očakáva. Po osamelom detstve a dvoch nevydarených manželstvách bolo Sabine dobre aj samej.

Keď sa o tom porozprávala s posledným psychológom a dvoma kolegyňami, rozhodla sa, že zájde k odporúčanej dohadzovačke. Zoznamovanie s mužmi bolo zložitejšie, než čakala. Už dávno pominuli časy, keď sa mohla s niekým zoznámiť v škole, v práci alebo cez priateľku. Teraz to skôr pripomínalo pristátie na Mesiaci alebo natankovanie rakety počas letu vo vesmíre. Celý postup veľmi pretechnizovaný, plný algoritmov, štatistík a kategórií žiadanosti, ktoré sa museli zhodovať. Chémia už nebola dôležitá a nik z okolia nepoznal muža, ktorého by mohol Sabrine predstaviť, a keď ju s niekým predsa len zoznámili, bola by radšej, keby sa tomu vyhla.

Sabrina zaplatila dohadzovačke za desať schôdzok záväznú sumu. Obchodníčka s láskou vyštudovala právo na Yalovej univerzite, ale remeslo zavesila na klinec, lebo zoznamovanie bolo lukratívnejšie. Muži, s ktorými išla Sabrina na pohárik alebo na kávu, boli absolútne nevhodní, mali síce dobré zamestnanie, ale väčšinu z nich práca otravovala. Sabrina mala záujem o štyridsať až päťdesiatročných, v tom veku boli všetci rozvedení, mali deti, na ktoré sa sťažovali, a bývalé manželky, ktoré nenávideli a tvrdili, že sú šialené. Niektorí z nich si chceli len rozšíriť skupinku svojich posteľných mileniiek, hoci vyhlasovali, že túžia po vzťahu. O ten však vôbec nemali záujem. Sabrina zaplatila desaťtisíc dolárov za výsadu, že sa s nimi stretla. Tisícika za jedného bola pridrahá šálka kávy. Spočiatku sa jej to zdala správna investícia do biologických hodín, ktoré však nepočula tikať, lebo nikdy netúžila po potomkoch. Nechcela, aby nevinné dieťa prežilo rovnako nešťastné

detstvo ako ona. Nebola presvedčená, že by bola lepší rodič, než boli jej rodičia. S deťmi nemala skúsenosti a ani po nich netúžila. Zdalo sa jej, že pes je lepší spoločník, menej náročný. Dieťaťa by sa nemohla zbaviť, keby s ním nebola spokojná, ani sa s ním rozviesť. A jej dve manželstvá ju nepovzbudzovali, aby to skúsila znova.

Po desiatom rande, ktoré jej dohľadla dohadzovačka, sa Sabrina rozhodla, že viac sa nebude pokúšať o stretnutie s dokonalým partnerom. Tretí pokus o manželstvo by asi nedopadol lepšie ako prvé dve manželstvá – jedno bolo ľahkomyselná strata času a omyl mladosti, v tom druhom mohla prísť o život. Jednoduchšie bude, ak zostane sama, netúžila po partnerovi tak zúfalo ako iné ženy. Práca a písanie jej stačili, hoci sa hanbila k tomu priznať. Pre okolie to znelo čudne.

Keď mala Sabrina tridsaťdeväť rokov, bola si už istá, že deti nechce. Muž jej snov nebol na dohľad a hormonálnu liečbu nechcela podstúpiť. Vylúčila aj možnosť dať si zmraziť vajíčka, aby – keby zmenila názor – mohla zájsť do spermobanky. Tá bola podľa nej užitočná pre ženy, ktoré zúfalo túžili po dieťati. Sabrina si nevedela predstaviť, že by mala dieťa s mužom, ktorého poznala, nieto s neznámym, ktorého by jej vybral počítač. Pomyslenie na niečo také ju pohoršovalo. Vôbec sa nebála zostať bezdetná. V skutočnosti sa jej to zdalo dobrým riešením, čím sa odlišovala od žien, ktoré poznala a v ktorých blížiaci sa štyridsiatka vyvolávala paniku. Sabrina nezúfala. Venovala sa písaniu druhej knihy, ktorá sa z večera do rána stala bestsellerom. Príbeh bol ešte temnejší než ten prvý, ale čitateľom sa veľ-

mi páčil. Písala o zvrátených čudákoch, ktorí sa dopúšťajú príšerných činov, a páčilo sa jej to. Druhá kniha jej nepredstaviteľne zmenila život.

Po jej nevídanom úspechu sa mohla vzdať práce v *The New Yorkeri* a ísť na voľnú nohu. Žurnalistiku aj kolegov mala rada, ale potrebovala písať sústredene, bez prerušovania, nechcela chodiť do redakcie a pracovať pre iných. Vtedy si kúpila stodolu v berkshirských horách a s pomocou miestneho architekta Steva Jonesa ju prebudovala na domov svojich snov. Steve a jeho manželka Olivia sa stali jej najbližšími priateľmi. Sabrina sa nasťahovala do nového domova ešte pred dovŕšením štyridsiatky. V horskej osade sa vôbec necítila sama. Nápady sa len tak hrnuli, mala vlastný domov, sľubnú kariéru, viedla život, aký sa jej páčil, na účte mala dostatok peňazí, a to všetko dosiahla sama. Nikto jej neriadil život ani jej neprikazoval, čo má robiť. A nikto jej neublížoval, neponižoval ju ani nemučil. Cítila sa schopná a šikovná. Nepodarilo sa jej síce nájsť partnera, ale konečne bola spokojná sama so sebou a v knihách našla správny smer. So zaujatím vytvárala rozličné postavy a jej život bol oveľa pokojnejší, šťastnejší a naplnený.

Stretávala sa s miestnymi osadníkmi, najmä so Stevom a s Oliviou Jonesovcami, a brala športovo, že jej ponúkali zoznámenie s nejakým slobodným chlapom. Aj tí boli takmer rovnako nemožní ako muži, ktorých jej dohodila profesionálna dohadzovačka alebo s ktorými sa zoznámila cez internet. Išla na prvé (a posledné) rande s deprimovanými vdovcami smútiacimi za manželkami, s mužmi, ktorí nenávideli svoju prácu, bývalé manželky a deti, alebo chceli

hŕbu detí, čo ona odmietala. Iní si nevedeli udržať zamestnanie a nechceli dospieť, alebo ju túžili ovládať a tvrdili, že všetko robí zle. Stretávala sa s mužmi, ktorí mali fóbiu zo záväzkov, a uistovala ich, že ani ona netúži po vydaji. Našlo sa medzi nimi aj zopár milých mužov, ale jej sa páčilo, ako žila, a nechcela narušiť rovnováhu, ktorú dosiahla po dlhých rokoch. Odkedy ju ako šesťročnú opustila matka, prešla dlhú, trnistú cestu. Prácou zaplňala prázdnotu, čo v nej zostala po otcovi, ktorý si ju nevšímal a nedokázal ju mať rád.

Sabrina sa pokúšala vysvetliť Olivii, že nie je ideálna kandidátka na randenie a bojí sa urobiť ďalšiu chybu. Nechcela, aby jej niekto znova ublížil, nechcela nikoho sklamať ani ho raniť. Bola spokojná so životom, aký viedla, netúžila ním hazardovať. Nesprávny muž mohol všetko zničiť. Randenie sa jej zdalo zložité a riskantné a podľa všetkého to nebola jej silná stránka. Bolo ťažké vysvetľovať, že je skutočne šťastná. Niekedy sa bála, že ide v otcových šľapajach, keď žije sama a píše. Jej otec bol veľmi nešťastný, no Sabine sa páčil jej život, mala rada svoju prácu, priateľov, domov. Netúžila mať viac, to sa jej zdalo nevďačné. Nemala partnera, ale mala seba a jazvy minulosti sa konečne zahojili. Čo viac mohla chcieť? Bola vyrovnaná a pripisovala to tomu, že nie je zaľúbená. Štyridsiate narodeniny oslávila v obývačke plnej dobrých priateľov, hoci neuplynul ani rok, čo sa prisťahovala do osady v berkshirských horách. Keď mala štyridsaťpäť, vybrala sa s priateľmi lyžovať do Vermontu. V štyridsiatich ôsmich už mala na konte sedem bestsellerov, samých trilerov, a v literárnej obci si urobila dobré meno.

Vždy keď jej Olivia chcela predstaviť nového muža, čo sa zjavil v ich končinách, Sabrina zastonala. Občas priateľke vyhovel, aby Olivii a Stevovi dokázala, že nie je úplný odlúd. Z času na čas ju zoznámili s niekým milým a slušným, s kým sa po čase aj vyspala, ale nikdy to pre ňu nebola srdcová záležitosť. Naposledy, takmer pred dvadsiatimi rokmi, bola zaľúbená do Toma, netvora, za ktorého sa vydala. Ten muž by ju hádam aj zabil, a preto ani keby mala čarovný prútik, nič by už na svojom živote nemenila. To najhoršie už prežila a terajší život jej vyhovoval.

Sabrina položila na dlážku misky s granulami pre Winnieho a Pigi a vyšla do záhrady zaliatej májovým slnkom. Ovčiaka Winnieho dostala pred ôsmimi rokmi a čivavu Pigi o dva roky neskôr. Boli to jej verní spoločníci. Dúfala, že v najbližších dňoch dokončí ďalší román, a už sa nevedela dočkať, kedy si ho prečíta jej agentka Agnes. Sabine sa zdalo, že tento triler je ešte lepší a hrôzostrašnejší než predchádzajúce. Jej nevydarené druhé manželstvo bolo pre ňu inšpiráciou a čitatelia jej príbehy hltali. Sabrina rada písala, len nechcela znova prežiť rovnaký horor, o sociopatoch a sériových vrahoch chcela iba písať a knihu vždy ukončila fantastickým zvratom. Podľa dvoch jej kníh nakrútili film. Dúfala, že čoskoro nakrútia aj televízny seriál.

Keď vošla do kuchyne, prezrela si maily a videla, že jeden je od redaktorky z vydavateľstva. Žiadala ju, aby jej zavolala. Sabrina sa usmiala na psy, pohladkala ich a šla sa osprchovať. Už sa nevedela dočkať, kedy si znova sadne za